

“Євангелія миру і радості”

Я глибоко вдячний за те, що Перше Президентство покликало мене служити президентом Східноєвропейської території. Я відчуваю глибоку любов до країн і людей цієї території після того, як провів значну частину своєї професійної діяльності, вивчаючи історію, культуру та міжнародні стосунки цього куточку світу, а також після того, як служив у 1995–1997 роках радником у президентстві цієї ж території. Я багато подорожував Росією, Україною, Вірменією, Болгарією, Туреччиною та країнами Балтії. Тоді наш офіс знаходився у Франкфурті, Німеччина. Я відчуваю величезну радість від того, що ми з моєю дружиною, Сюзан, живемо саме на цій території серед її хороших людей.

Моє просте послання у цей час, коли я приймаю це покликання, полягає в наступному: євангелія Ісуса Христа—це євангелія радості і миру. Це не євангелія відчуття провини, бо Христос прийшов заради того, аби забрати нашу провину. Це не євангелія програм, статистичних даних, звітів та різного роду справ—це євангелія простоти, чистоти і любові. У той час як у Церкві ми дійсно маємо втілювати програми і звіти і виконувати мирську роботу, для нас, як святих останніх днів, це має бути невеликою

частиною нашого життя. Натомість любов Бога і Його Сина Ісуса Христа має сяяти в наших серцях і в нашому розумі яскравіше, ніж будь-що інше.

Говорячи про Свою місію викуплення світу, Ісус промовив наступні слова: “Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий!” (Матв. 11:28–30).

Ми приходимо до Христа, якщо завжди про Нього пам’ятаємо, є Його свідками в усіх наших словах і справах, і завжди молимося Батьку в Його ім’я на нашому життєвому шляху. Одним із багатьох Його імен або звань є “Еммануїл” або “З нами Бог”. Якщо ми з вірою і смиренням дивимося на Нього, Він дасть нам утішення і мир. Він наповнить наші серця радістю. Він дасть нам силу перемогти світ, покаяться і отримати прощення за наші гріхи.

По мірі того, як ми зростаємо у пізнанні Бога і Христа, отвори небесні відчиняться, і ми отримуємо духовні дари, серед яких будуть відповіді на наші молитви, скерування у найважливіших рішеннях життя, любов і милаість до всіх людей, і чудові дари зцілення

Старійшина Брюс Д. Портер, президент Східноєвропейської території.

й очищення. Він буде праворуч і ліворуч від нас, і Його Дух буде у наших серцях, а Його ангели—навколо нас, щоб підтримувати нас (УЗ 84:88).

Давайте завжди будемо шукати і прагнути найвищих дарів Бога. Давайте завжди будемо молитися Йому і прийдемо до пізнання Його улюбленого Сина, нашого Викупителя. Давайте будемо наслідувати приклад Христа у всьому, що ми робимо, і завжди пам’ятати Його. Я свідчу, що Він живе і любить нас досконалою любов’ю, любов’ю, яка не має кінця. Нехай Його мир, утішення і радість будуть навіки у ваших серцях. ■

Візит старійшини Девіда А. Беднара в країни Східноєвропейської території

Юрій Ковалевський, Балтійська місія

Виступає старійшина Беднар.

У травні 2014 року старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, разом з дружиною відвідав кілька країн Східноєвропейської території. Їх супроводжували старійшина Рональд А. Разбанд, сімдесятник, з дружиною, старійшина Джеральд Коссе, перший радник у Верховному єпископаті, з дружиною, члени президентства Східноєвропейської території і старійшина Олексій Самайкін, територіальний сімдесятник. Протягом візиту відбулися зустрічі з членами Церкви у різних країнах і містах території.

31 травня 2014 року в Латвії у Ризі відбулося навчання носіїв священства під головуванням старійшини Девіда А. Беднара, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Його трансляція здійснювалася одночасно через супутник і через Інтернет в десятки домів зборів у всі країни Східноєвропейської території і синхронно перекладалася дев'ятьма мовами.

Трансляція територіальної конференції провідників священства вперше була настільки масштабною, з залученням як волонтерів-помічників, так і професійних ресурсів відділу інформаційних і комунікаційних систем та відділу видавничих служб. Це демонструє не лише зростання можливостей територіальних відділів Церкви, але й збільшення уваги керівників священства до подій у території. Досягнуто нової висоти в інформаційному забезпеченні найважливіших заходів, і цей успіх, безперечно, буде закріплено і продовжено в найближчому майбутньому.

Під час навчання було наголошено, що братам у своєму служінні слід приділяти максимальну увагу окремим членам приходів і філій та сім'ям, а не різним програмам, образно кажучи, дорогоцінній перлині, а не скриньці, в якій вона зберігається. У своїх виступах керівники Церкви наголошували, що сьогодні сам Господь прискорює Свою роботу, і перед Божими слугами стоїть завдання не відставати у цій роботі, а йти "в ногу" з Господом, отримуючи настанови через одкровення. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

День відкритих дверей у Львові, присвячений FamilySearch

Сестра Крістін Латтін

26 квітня 2014 року у Львівській Українській місії відбувся перший щорічний захід, присвячений програмі FamilySearch. Сестра Світлана Малонос із Львівської філії була організатором і директором цього заходу, а Слава Воробйов, менеджер FamilySearch Східноєвропейської території, був керівником і проводив на семінарі навчання.

Консультанти з сімейної історії серед підлітків і не-одруженої молоді приїхали з кількох міст Західної України, аби надати особисту допомогу тим, хто приїхав на день відкритих дверей. Для проведення он-лайн дослідження та навчання були доступні вісім комп'ютерів. Також там був сканер, щоб відвідувачі могли безкоштовно сканувати сімейні

День відкритих дверей у Львові.

фотографії і розміщувати їх он-лайн на сайті FamilySearch.org.

День відкритих дверей був заходом, який тривав цілий день. Протягом того дня було проведено 5 презентацій, включаючи презентації про FamilySearch (Слава Воробйов), лекцію про історії сімей та фотографії (Олександр Січкаренко), “Сімейна історія для чайників” (Світлана Малонос) та “Індексування” (Олександр Січкаренко). Запрошеним гостем-промовцем був Олександр Денисенко, відомий львівський дослідник та спеціаліст з генеалогії, експерт у дослідженні єврейської генеалогії. Також було надано приміщення, де проводилися заходи для дітей. Молоко та печиво в якості пригостення допомогло створити домашню, сімейну атмосферу.

Члени Церкви, а також гості прийшли на день відкритих дверей і багато чого дізналися про сімейну історію та доступні нам технології, які допомагають знаходити наших предків. Це був чудовий день для тих, хто відвідував цю подію. Дух Іллі торкнувся багатьох. Одна із жінок, яка відвідала захід, сказала: “Це буде так багато значити для членів моєї сім’ї!”

Метою дня відкритих дверей було—допомогти усім дізнатися, що сім’ї можуть бути вічними. Члени Церкви із задоволенням дали відвідувачам Книгу Мормона і кілька примірників журналу Ліягона, а також ділилися духом євангелії. Українська Львівська місія планує проводити такий семінар щорічно. ■

Наша сила і захист у єдності

Надія Чебан, Українська Дніпропетровська місія, Об’єднана філія м. Донецька

Якось я прочитала у виступі Президента Гордона Б. Хінклі такі рядки: “Ми молимося один за одного, щоб ми могли рухатися далі в єдності і силі. Якщо ми це робимо, жодна сила під небом не зможе зупинити просування і розвиток цього великого Царства”. Ці слова нагадали мені про велику кількість випадків з мого життя, коли я могла дуже чітко відчувати молитви братів і сестер за мою сім’ю. У важкі часи перебування в лікарні в іншому місті, дивлячись на своїх дітей у важкому стані, я відчувала непохитну впевненість у тому, що ми подолаємо все. Я бачила здатні зіцлювати руки лікарів та ефективність призначених ліків. Я знала, що Господь піклується про нас, оскільки члени Церкви об’єдналися заради нас у спільній молитві.

Доки я з Богом, я не самотня. Доки я у рідній філії, я відчуваю захист і силу у єдності моєї церковної сім’ї. Втрата близьких людей, військові новини, невпевненість у завтрашньому дні викликають сумні почуття. Та коли я переступаю поріг будинку зборів, чи стаю на коліна з усією своєю сім’єю, Дух Господа торкається мого серця і приносить довгоочікуване утішення.

Знаходячись серед членів Церкви, об’єднаних сильною вірою в Бога, пов’язаних тими самими звітами, я відчуваю

Надія Чебан с чоловіком Олександром та синами.

себе частиною великої армії Господа, яка отримає перемогу попри все. Перемогу над труднощами, хворобами, над злом. Перемога прийде, якщо ми довіряємо Господу і готові йти дорогою, яку Він підготував. Наші спільні молитви, піст, читання Священних Писань і служіння ближнім допомагають зміцнити віру кожного з нас. Сьогодні ми особливо потребуємо захисту Господа. І Він не залишить нас, якщо ми залишаємося Його дітьми. ■

Давайте об'єднаємося у злагоді та любові

Олександр Поляков, президент Севастопольської філії, Українська Дніпропетровська місія.

Я христився у чудовій філії і найголовніше в ній—це дружба та єдність членів цієї філії. Прийшовши у Церкву Бога, я зміг відчутти, що повернувся у свою сім'ю, де дружба зігриває серця багатьох. За час служіння у Церкві мені доводилося бувати у філіях різних місій, і усюди я бачив те саме—сім'ю нашого Небесного Батька. Я люблю святих в усьому світі і знаю: ми брати і сестри.

В останні дні боротьба нашого спільного ворога стала більш запеклою і його стріли спрямовані саме на нашу єдність. Ми читаємо слова Христа: “Бо істинно, істинно Я кажу вам, той, в кому є дух суперечок, не від Мене, але від диявола, який є батьком суперечок, і він підбурює серця людей сперечатися зі злістю, один з другим” (3 Нефій 11:29).

На жаль, сьогодні ми стикаємося з тим, що політика увійшла в наші домівки, несучи з собою розбрат, і ми, як ніколи, потребуємо сили і стійкості, аби пройти це тяжке випробування. Слова Христа скажуть нам усе, що треба робити (2 Нефій 32:3). Ось деякі кроки, які, на мою думку, допоможуть усім. Нам слід молитися, аби отримувати настанови від Батька. Нам треба шукати Його одкровення. Нам треба бути смиренними—це найкраща зброя проти гордошів. Аби судити, нам треба спиратися на принцип, даний нам Господом: “А тепер, браття мої, побачивши, що ви знаєте світло, за яким ви можете судити, світло, яке є світлом Христа, пильнуйте, щоб ви не судили невірною; бо яким судом судити будете, таким осудять і вас” (Мороній 7:18).

Давайте у повсякденному житті виконувати мудру пораду: “Якщо не можеш сказати про людину щось хороше, не кажи нічого взагалі”.

У наш час ми все рідше чуємо схвалення, похвалу та компліменти. Це не заклик до лестощів, це заклик до того, аби шукати у ближніх лише найкраще. Адже саме так ми б хотіли, аби Ісус говорив про нас у день суду. Ми можемо “скріпи[ти] наші серця у єдності і в любові один до одного” (Мосія 18:21).

Поважаючи культурне розмаїття та індивідуальні відмінності, ми також прагнемо бути людьми однієї віри. Цього можна досягти, виконуючи натхненні поради наших провідників і пам'ятаючи, що всі ми—діти одного Батька. Давайте усвідомимо, що ми маємо жити не для самих себе, а для Бога. І якщо ми будемо

жити таким чином, найбільші благословення виллюються на нас у цей час та у вічності. “І Господь назвав Свій народ Сіон, тому що вони були одного серця і одного розуму, і перебували в праведності” (Мойсей 7:18).

У моєму житті є людина, про яку я можу сказати, що ми одного серця і одного розуму. Ми з Євгенією, моєю дружиною, вдячні Богу за те, що знайшли одне одного у цій істинній Церкві. Дуже важливо,

щоб наш супутник був саме такою людиною. Єдність у шлюбі існує не тоді, коли ви дивитесь один на одного, але коли ви обидва дивитесь в одному напрямку. Диво єдності дарується нам, коли ми молимося про нього і працюємо над його досягненням так, як того бажає Господь. Тоді наші серця будуть поєднані одне з одним. Бог обіцяв це благословення Своїм вірним святим, яким би різним не було їхнє походження і які б конфлікти не вирували навколо них. Він також молився про нас, як про Своїх учнів, коли просив Свого Батька, щоб ми були єдиними (Іван 17:21). Єдність—важливий принцип Небесної сім'ї і без неї ми не можемо належати до цієї великої сім'ї Господа, Який сказав нам: “Якщо ви не єдині, ви не мої” (УЗ 38:27). Давайте будемо миротворцями, які поєднують серця. Ви потрібні світу. Давайте будемо єдиними! ■

Олександр і Євгенія Полякови.

Любові, перебувай в моїй душі!

**Марія Денисенко, Українська Львівська місія,
Львівська філія**

Колись давно на Американському континенті жив дуже щасливий і процвітаючий народ. Люди разом працювали, будували церкви, створювали сім'ї, проповідували євангелію, “жили за заповідями” (4 Нефій 1:12), “і не було суперечок і сперечань серед них, і всі люди справедливо вели справи один з одним” (4 Нефій 1:2). Все у них було настільки добре, і самі вони були настільки праведними, що “Господь сприяв їхньому надзвичайному процвітанню на цій землі” (4 Нефій 1:7). І все це “через любов Бога, яка жила в серцях людей” (4 Нефій 1:15). Їхнє щастя могло тривати ще дуже довго, якби в якийсь момент не почали з'являтися люди, які “були піднесені у своїй гордовитості” (4 Нефій 1:24). Сатана, якому ніколи не подобалося процвітанню народу Божого, його згуртованість та єдність, “заволодів їхніми серцями” (4 Нефій 1:28), не залишивши там більше місця для Божої любові. І це стало початком падіння великого народу. Протягом наступних 500 років люди із відданих учнів Христа перетворилися на безжалюхних вбивць, забувши усе, чого навчали їх пророки, що, зрештою, привело цілу цивілізацію до деградації і фактично до повного знищення. І все це сталося тому, що в серцях людей не залишилося місця для любові Божої, не залишилося притаманних їй милосердя і співчуття.

Це сумна, але дуже повчальна історія. Коли я про неї думаю, то розумію, що мав на увазі апостол Павло, кажучи, що “коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любові не маю,—то пожитку не матиму жадного” (1 Коринтянам 13:2); тобто, якщо у мене немає любові, то що б я не робила і заради якої б прекрасної мети це не виконувалося, воно не матиме сенсу. Тому якщо в моєму серці немає місця для Божої любові, то рано чи пізно там знайдеться місце для Сатани, який поступово оволодіє ним повністю.

Дуже просто, особливо беручи до уваги все, що ми бачимо по телевізору, чуємо по радіо або читаємо в газетах, стати критичними, озлобленими і категоричними, почати засуджувати інших за те, що вони інші, і вибирати, хто заслуговує на любов, а хто ні. Так, це просто, але це не шлях Господа. Його шлях не такий простий, але лише такий шлях веде нас назад до Небесного дому, тому для нас так важливо не зійти з нього.

Я бачу особливу цінність у наших стосунках один з одним. Міняються соціальні устрої і якісь переваги в питаннях культури чи політики приходять і йдуть, будь-які війни рано чи пізно закінчуються, вирішуються суперечки, а наші стосунки залишаються з нами вічно. Вічність—це дуже-дуже довго. І те, де і з ким ми її проведемо, і наскільки комфортно нам там з ними буде, залежить від того, що і як ми робимо зараз.

Ми, члени Церкви, будуємо Сіон. Ми будуємо його, живучи у Львові, в Києві, Донецьку, Москві. Хтось будує його на інших континентах. Та Сіон це не місце, це люди, чисті серцем. І ми з вами прагнемо побудувати Сіон у наших серцях. У нас є багато відмінностей, Господь створив нас різними. Але хіба це може нас роз'єднати? Адже спільного у нас набагато більше: ми—діти Бога, Його завітний народ. Ми—нащадки Авраама, Ісаака та Якова, ми знали один одного у передземному житті. Ми разом виконуємо одну роботу спасіння тут, на землі, ми любимо одну й ту саму євангелію і кожної неділі приймаємо причастя у пам'ять про нашого спільного Господа й Викупителя Ісуса Христа. Кожного дня ми стаємо на коліна, щоб у молитві звернутися до нашого Небесного Батька. Ми прагнемо того самого майбутнього—перебувати у вічності разом з нашими вічними сім'ями і нашою Небесною сім'єю. Ми разом служимо в храмах, живемо за тими самими

**Марія
Денисенко.**

заповідями, підтримуємо наших пророків.
Ми бажаємо стати такими ж, як наш Господь.

Коли я служила на місії, мудра жінка похилого віку із місіонерської подружньої пари дала нам пораду про те, як покращити стосунки у напарництві. Вона сказала, що коли виникають конфлікти, нам варто запитати себе, я хочу бути правою, чи хочу зберегти стосунки? Я вірю, що у нас буде ціла вічність для встановлення того, хто правий, а хто ні. А короткий період цього

земного життя нам подарований для виконання певної роботи на землі: навчитися любити інших так, як нас полюбив Господь, знайти людей, з якими ми потім будемо насолоджуватися вічністю у Царстві нашого Небесного Батька, служити в храмах. Нам варто не забувати цю пораду, щоб у нас, як у тих давніх жителів Американського континенту, “не було суперечок на цій землі через любов Бога, яка жила в серцях людей” (4 Нефій 1:15). ■

Об'єднуючись навколо Христа

Олександр Січкаренко, Київський Український кіл, Борщагівський приход

План спасіння—це план Бога, задуманий для щастя Його дітей. Він дозволяє нам полишити Небесний дім, аби прийти у цей світ, отримати власний досвід земного життя і розпізнавання добра і зла. Досвід різноманітний, включаючи й той, який здобувається через помилки, випробування і падіння. Але він допоможе нам повернутися оновленими і прославленими у дім люблячого Батька. І тоді вірним Своїм дітям Він обіцяє поновити усе, до чого вони прагнули: “Все буде відновлено до свого належного і досконалого стану ... І тоді праведні засіяють у Царстві Бога” (Алма 40:23–25).

Очевидно, що пройти запропонований шлях без подолання труднощів неможливо. Коли люди втрачали віру і зневажали поради Господа, то віддалилися від джерела усіх своїх благословень, і це приводило до значних втрат. Небесний Батько дав нам свободу волі і навчив, що дуже багато залежить від нас самих. Небеса вже

щедро і з надлишком нагородили нас. Багато поколінь, які жили до нас, мріяли про те, щоб істини евангелії Христа були відновлені у своїй повноті, щоб на землі була Божественна влада і Церква Христа, яка відкриває можливості для спасительних таїнств і одкровенень зверху, як це було у давні часи. І зараз ми все це маємо. Ми є свідками такої кількості чудес і благословень, що здавалось би, чого нам ще бажати?

Однак нам слід пам'ятати, що перед поверненням Господа у славі і силі, перед Його Другим пришествям світ буде лежати у злі, віра буде забута, народ повстане проти народу, а через спокуси і хіть світу любов у багатьох охолоне. Це будуть важкі часи “скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде” (Матвій 24:21). Але, не дивлячись на обіцяні важкі випробування у ці останні дні, Святі Божі мають усі можливості встояти у вірі і любові, якщо не піддадуться лестоцям

і спокусам занепаłego світу. У Своїй заступницькій молитві, яку Спаситель промовив неначе сьогодні і спеціально для нас і про нас, Спаситель каже Батьку: “Не благаю, щоб Ти їх зі світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і Я не від світу. Освяти Ти їх правдою! Твоє слово—то правда. ... А за них Я посвячую в жертву Самого Себе, щоб освячені правдою стали й вони. ..., щоб були всі одно: як Ти, Отче в Мені, а Я у Тобі, щоб одно вони були в Нас і вони,—щоб увірував світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми” (Іван 17:15–22).

Як ми бачимо, Спаситель бажає, щоб ми були збережені від зла, щоб ми не грали за правилами, які нам нав'язує світ. Він щиро бажає, аби ми, озброївшись словом Бога й істиною, освячувалися нею. Та й Сам Він присвятив Себе цьому повністю, подарувавши Святим славу, яку отримав від Батька. І свідченням чи ознакою того, що ми вдячно приймаємо Його волю і цінуємо Його

заступництво, буде існування між нами єдності і любові.

Коли світ каже нам, що вірити в Бога, дотримуватися заповідей чи підтримувати сімейні цінності не потрібно, нам слід розуміти, що це брехня й обман. Коли нам намагаються нав'язати ідею про перевагу одного народу чи однієї нації над іншими, нам слід пам'ятати, що ми—єдиний народ, народ Господній, ми є дітьми Бога, “синами й дочками, народженими Богові” (УЗ 76:24) і жодні державні кордони не мають нас розділяти. Коли мирські провідники намагаються зіштовхнути нас у ворожому протистоянні, ми маємо зберігати в серці знання про милості Христа, який помер на хресті, аби об'єднати нас Своєю любов'ю.

Нам лише залишається не спати й молитися, аби зберегти ті дари, свободи і благословення, які нам дав Небесний Батько. Не дивлячись ні на що, слід триматися за довірену нам істину. Слід без страху і сумнівів рухатися вперед і досягати між нами тієї єдності, яка буде свідчити світові про те, що ми—учні Христа. “Отже, не витрачайте гроші на те, що не має цінності, а труд свій—на те, що не може задовольнити. ... прийдіть до Святого Ізраїля, і бенкетуйте тим, що не згине, і не зіпсується, і нехай ваша душа втішиться у наситі. Тож, брати мої улюблені, пам'ятайте слова вашого Бога; моліться Йому постійно вдень, і віддавайте дяку Його святому імені вночі. Нехай радіють серця ваші” (2 Нефій 9:51–52).

Мене завжди втішав заклик мого Спасителя: “Отже, не бійся, черідко мала; творіть добро; нехай земля і пекло об'єднаються проти вас, а якщо вас збудовано на Моїй скелі, вони не зможуть подолати” (УЗ 6:34). Я розумію, що ці слова дуже актуальні для всіх нас саме зараз: проти нас об'єдналося зло, використовуючи різні хитрощі та брехню, однак, залишаючись із Господом і зберігаючи нашу єдність один з одним, ми зможемо вистояти. ■

150 хвилин, які змінили наше життя

**Олександр Горев, Українська
Дніпропетровська місія,
Полтавська філія**

Вивчати історію нашої сім'ї ми почали десь 15 років тому, коли народився наш старший син. Тоді ми подумали: дуже важливо, аби нові покоління отримували у спадок від своїх попередників записану сімейну хроніку, сімейні традиції і духовні цінності. За минулі півтора десятиліття на гілках нашого сімейного дерева з'явилися близько десятка “листочків”—імен наших батьків, дідів, які загинули під час Другої світової війни, та їхніх дружин, наших бабусь, яких нам пощастило застати живими, але з якими ми безнадійно втратили шанс поговорити про історію нашої сім'ї. В тоненькій папці

за цей час з'явилися такі документи, як похоронка на діда Івана, вислана з Кіровського военкомату, фото обеліска над братською могилою іншого діда—Костянтина, пожовклі та пошарпані свідоцтва про народження бабусь.

Однак останні півроку увірвалися в життя нашої сім'ї ураганом подій, одкровень та особливих подарунків. Ці шість місяців змінили наше життя більше, ніж усі попередні роки нашої спільної історії. За цей час відбулася чудова зустріч з місіонерами, яка стала можливою через активну роботу Церкви в Інтернеті, знайомство з відновленою евангелією та історією Церкви, моє хрищення, хрищення старшого сина, потім середнього, молодшого і, нарешті, дружини. Відразу після цього—знайомство з самими дивовижними людьми з усіх, з ким я будь-коли був знайомий, зовсім інший погляд на життя, покликання у філії, і, нарешті, відвідування Київського храму! Наші враження від останньої події найяскравіше описує фраза, висловлена середнім сином, Родіоном, щойно ми увійшли на територію храмового комплексу: “Давайте залишимося тут назавжди!”

Важко перелічити усі благословення, які нам послав Небесний Батько за цей час. Безсумнівно, одним з них стала для нас і можливість бути присутніми на семінарі з сімейної історії, який провів для нас наш брат, Слава Воробійов. Дві з половиною години ми слухали про начебто зрозумілі

для нас речі. Та результат був таким: 15 років наших самостійних пошуків дали нам десять імен, 150 хвилин на уроці спеціаліста з FamilySearch—117 “листочків” на гілках нашого сімейного дерева. На сьогоднішній день ми вже встигли поспілкуватися зі старшими родичами і не лише старанно записати усі свідчення, які у нас є, але і заразити їх нашим інтересом до сімейної історії. Єдина бабуся, яка зараз живе, активно (наскільки це можливо у віці 85 років) розшифровує свої старі записні книжки з телефонами та адресами далеких родичів. Мій батько у свої 74 роки зібрався їхати до двоюрідного брата у Дніпропетровськ, щоб розпитати його про цю гілку їхньої сім’ї. І ми сподіваємося, що це лише початок ...

Сім’я Горєвих: Микита, Оксана, Марк, Олександр і Родіон.

Для мене, як для президента кворуму старійшин, зараз найважливішим завданням є активізація роботи домашніх учителів. Помолившись і порадившись з президентом нашої Полтавської філії, я зважився на експеримент: протягом найближчого місяця директор центру сімейної історії навчить одного з кожної пари домашніх учителів азам дослідження сімейної історії, і під час відвідувань, крім духовних думок і прояву піклування про своїх підопічних, наші вчителі будуть допомагати їм відновлювати історії їхніх сімей.

Ми щиро сподіваємося і молимося про те, щоб така робота дала позитивні результати. Тоді ми побачимо більше чудових людей на заходах нашого приходу, на причасних зборах і на порозі Божого храму! ■

Моє свідчення

**Дарина К., Українська Львівська місія,
Луцька філія**

Петро, Дарина, Оля і Надя

Я дуже люблю свою сім’ю. Небесний Батько дав мені чудових батьків, двох сестер і брата. Тато і мама навчили молитися. Завдяки молитві я вмію їздити на велосипеді, кататися на роликах, читати і писати. І ще молитва допомагає мені нічого не боятися.

Моя мама завжди поряд зі мною, але якось я залишилась сама. Справа в тому, що ми часто їздимо до бабусі і дідуся на город. Якось, коли ми туди приїхали, я вирішила не працювати, а залишитися вдома, щоб подивитися мультфільми. Певний час мені було цікаво, але раптом я усвідомила, що залишилася зовсім сама, і мені стало страшно. Сльози потекли з моїх очей і раптом я згадала, як мама розповідала мені про силу і любов Небесного Батька. Я помолилася і сталося диво—відчинилися двері і прийшла мама. Як я була рада її бачити! Як я була рада, що Небесний Батько почув мою молитву. Я отримала особисте свідчення про те, що Господь чує усі наші молитви.

Тепер, аби виявити свою вдячність Небесному Батьку, я намагаюся допомагати мамі доглядати за моїми молодшими сестрами і братом. І коли мені важко возити братика у візку або виконувати іншу роботу, я згадую, як президент Початкового товариства казала нам, що коли ми служимо нашим ближнім, то лише служимо нашому Богу. Так же чинив й Ісус.

Я ділюся своїм свідченням, щоб мій дідусь та інші люди приєдналися до Церкви і щоб ми могли жити нашою великою сім’єю на Небесах. ■